

"Sociální programy ožebračují chudé. Cíleně vychovávají z lidí lenochy a podvodníky, učí je parazitovat na systému. Pozitivní diskriminace menšin ve školách vede k úpadku kvality školství a v důsledku nijak pozitivně neovlivní společenský úspěch příslušníků menšin. A je fakt, že inteligence různých etnik a ras je různá a žádný vzdělávací program s tím nepohne. A naopak emancipace žen bílé rasy v důsledku přináší duševní úpadek celé rasy, to proto, že talentované a chytré ženy mají čím dál méně dětí, protože se věnují kariéře. Naopak ženy s minimem duševních schopností se živí tím, že rodí stále dokola děti, na které berou sociální dávky."

Kdybych výše uvedené napsal a podepsal já, tak jsem za rasistu. Autorem těchto myšlenek je americký sociolog Charles Murray. Při čtení Lidových novin jsem na jeho jméno narazil ve velmi inspirujícím textu českého sociologa Petra Hampla. Problematice chudých a sociálně vyloučených menšin, tedy černochoů v USA, věnoval Murray tři knihy. Jedna z nich vyšla v ČR, jmenuje se Příliš mnoho dobra a věřte, stojí za přečtení.

Na základě tvrdých dat autor doložil to, co sice všichni víme, ale co se snaží nejen americká vláda, ale i ty naše vlády nevnímat. Tedy to, že pokud někdo celý život nepracuje tak to zpravidla není výhradně vinou společnosti. A že jediný, kdo se svým osudem může pohnout je člověk sám. **O rasizmu vím své, zažil jsem ho v Japonsku a jako dítě i v České republice. A měl na mě naprosto opačný vliv, než na mnohé naše spoluobčany. Neuzavřel jsem se do nějaké své mšenecké komunity a nezačal žít na úkor nenáviděné většinové společnosti. Nekradl jsem víka od kanálu, ale šel jsem studovat. A poctivě přiznávám, že jsem nebyl žádný velký talent a studia na vysoké jsem nakonec nedokončil. Neměl jsem to za zlé ani škole ani své zemi, tehdejšímu Československu. Protože já jsem byl lajdák a dostatečně jsem se neučil. Když jsem neuspěl v akademické sféře, pustil jsem se do práce. Proč? Mimo jiné přece proto, abych svému okolí, ale také tatínkovi a mamince ukázal, že nejsem zas takový lajdák, za kterého mě mají. Pracoval jsem a pracuji 16 a více hodin denně v několika firmách a nově i v Senátu.**

Proč už není lenost ostuda?

To, co mám či nemám je zásluhou mé práce a také standardních podmínek, které mi moje země poskytla. Styděl bych se chtít cokoli navíc. Proč se nestydí druzí? Americký sociolog neshání vinu na menšiny - říká: "Chovají se racionálně - dělají jen to co jim systém dovolí, chovají se tak, jak jsme je to naučili". Murray dost trefně pojmenovává další problém - tedy podpora matek s dětmi - americký systém, stejně jako náš, vede k tomu, že matky, které by jinak děti neměly, rodí stále dokola a berou děti jako výdělečný byznys. Nejvíce ovšem rodí matky s nízkým intelektem, bez pracovních návyků a přivádí na svět a vychovávají další generaci parazitů. Omluvte mne, ale neznám přesnější slovo - ten, kdo systém cíleně jen využívá a nic mu nedává, je parazit.

Murray sledoval a analyzoval statistiky a věcně doložil, že po dvaceti letech vládních programů pro chudé a menšiny, po miliardách vynaložených na jejich podporu a vzdělávání se počet chudých nezměnil ani o procento. Naopak - zvětšil se rozestup mezi bílými a černochoy, kteří před zahájením menšinových programů bělochy celkem úspěšně doháněli. Co se změnilo? Před vyhlášením sociálních programů za prezidenta Johnsona alespoň část chudých bojovala o lepší existenci a vedla k tomu své děti a dělala maximum, aby alespoň ony žily lépe.

Sociální programy převrátily jejich myšlení. Sociální pracovníci začali chudým tvrdit, že když se jejich dětem ve škole nedaří, je to vina společnosti. Skutečnost je opačná, krutá a nekorektní - tím, že se ve škole snažíme udržet ty, co by před lety byli vyloučeni nebo přeřazeni na "zvláštní" školu, tím ničíme celý systém. Snižuje se kvalita vyučování - za cenu toho, že ve škole udržíme jednoho "nepřízřusobivého" studenta ničíme budoucnost všem ostatním a snižováním hranic kvality, ale také disciplíny potřebné pro učení i práci vyrábíme další nepřízřusobivé. Tohle není popis české školy - takhle Američan popisuje důsledky takzvané pozitivní diskriminace, která se pokusila otevřít školy ponejvíc nepřízřusobivým menšinám.

"Intelektuálové" z celé země se snažili Murrayova tvrzení zpochybnit. Americká psychologická asociace dokonce sestavila speciální tým, který měl Murrayovy teze vyvrátit - ale smůla. Podle Petra Hampla zatím nikdo Murrayova fakta a čísla nevyvrátil. Pravda a fakta se prostě přebarvit nedají. Statistika je neúprosná - v

roce 1968 měly USA podle své oficiální definice 13 procent chudých. Během následujících 12 let se náklady na pomoc chudým zečtyřnásobily a v roce 1980 - světě div se - měly USA stále 13 procent chudých.

To zásadní se nedá nijak vyvrátit - vládní politika stanovuje nějaká pravidla hry a také strategie lidí, jak získat peníze. "Platí také princip, že čím méně má člověk nezávislých zdrojů peněz, tím silnější je účinek pravidel hry určených shora." Prvním účinkem těchto pravidel je jak píše Murray "že chudí se začali krátkodobě chovat způsobem, který je dlouhodobě neudržitelný".

Co s tím?

Chudým a lidem v nouzi se má pomáhat - to platí na sto procent. Ale jen těm, kteří si nemohou pomoci sami. **Dvacetiletý fracek nemá na pracáku co dělat. Ať už má vysokou nebo základku, může vždycky míchat maltu v létě na stavbě, nebo sázet stromky třeba v lese, kdekoli, kde je stále dost a dost práce. Musí se naučit vzít i špatně placenou dřinu. Když tu je práce pro Ukrajince, najde se ji bezesporu dost i pro Čechy, Moraváky i Romy.**

A nejde jen o menšiny - bílých dlouhodobě nezaměstnaných mladých lidí přibývá. Přitom sehnat dobrého řemeslníka - tesaře, zedníka, instalatéra je nejen stále větší problém, je to také stále dražší. A firmy mohou vyprávět zkazky o tom, kolik chybí soustružníků frézářů.

Rodiče i děti se holt musí smířit, že ze všech nebudou manažeři. Musíme své děti naučit tomu, že se budou chtít nechtět muset žít prací svých rukou. Jiný recept na nezaměstnanost a na chudobu neexistuje. Pokud naučíme sebe a děti pracovat, tak věřte, že zbude na ty, kdo pomoc skutečně potřebují a kteří si sami nepomohou. Invalidé, mentálně zaostalí, staří lidé, nemocní lidé.

Musím říct, že se mi ani nechce věřit, že tu jsou statisíce mladých lidí, kteří parazitují i na svých rodičích - nechají se jimi žít i v dospělosti. Hanba by mě fackovala vytáhnout ze své maminky nebo tatínka být jen jedinou korunu - naopak mám za samozřejmost, že část svého platu jim posílám. To, že sociální pomoc a různé sociální programy ve většině nefungují správně, vůbec neznamená, že bychom na ně měli rezignovat.

Jen je třeba si přiznat tvrdou pravdu, že z blbce holt vysokoškolák nebude, ať už je z jakékoli menšiny*). Jsem všemi deseti proto, aby chodili na dobré a elitní školy i děti z romského ghetta nebo synové českého recidivisty. Škola ovšem nesmí rezignovat na své základní poslání. Tedy nabízet vzdělání v nejvyšší kvalitě a ve škole také nesmí chybět disciplína. Komenského škola hrou se týkala formy výuky - rozhodně **ne zrušení učitelské autority a podřízenosti žáka učiteli. Jsou věci, ve kterých demokracie neexistuje - a to je třeba výchova.** Můžeme diskutovat s dětmi, kam pojedeme na výlet. Ale nebudeme diskutovat o tom, jestli se budou učit číst a psát anebo jestli si vyčistí zuby. Ostatně každá demokracie má své hranice a pravidla, která musíme všichni respektovat - právě proto, abychom tu svou míru demokracie udrželi.

Solidarita je nutná, ale má své meze - platí jednoznačně pravidlo, že bez práce nejsou koláče a pokud je rozdávám zadarmo, musím se připravit na to, že jednou dojde mouka i na obyčejný chleba. I když trochu bych si to přál. Pokorná úcta ke chlebu - jako symbolu lidské práce a božímú daru je ta tam. Stálo by za to ji obnovit.

<http://okamura.blog.idnes.cz>

*) **(a samozřejmě i z většiny!!! - doplnil newsen - jinak naprosto souhlasím)**